USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Michala Bobka v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje**, se sídlem Karla Hynka Máchy 1266, Sokolov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 6. 2022, č. j. 16 A 14/2022 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2022, č. j. KRPK-92276-113/ČJ-2021-190022. Tímto rozhodnutím žalovaný znovu prodloužil zajištění žalobce pro účely správního vyhoštění ve smyslu § 125 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[3] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti zde vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit

odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takovým pochybením jsou především případy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[4] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[5] V posuzované věci jde o prodloužení zajištění cizince pro účely správního vyhoštění a podmínek uložení zvláštních opatření. K této otázce existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 39, rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, č. 2936/2013 Sb. NSS, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012 - 46, rozsudek ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016 - 26). Nejvyšší správní soud neshledal tuto judikaturu rozpornou. Necítí ani potřebu se od této judikatury odchýlit. Dle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného dostálo požadavkům uvedené ustálené judikatury. Krajský soud v napadeném rozsudku argumentaci žalovaného v intencích této judikatury náležitě přezkoumal v rozsahu žalobních námitek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 75/2005, sp. zn. 9 Azs 13/2013 atp.).

[6] Zaprvé stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost shora označeného rozhodnutí žalovaného spočívající v nedostatečném zdůvodnění prodloužení zajištění podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele žalovaný nezdůvodnil splnění podmínky uskutečnitelnosti vyhoštění. Dostatečně se nezabýval možností namísto zajištění stěžovatele uložit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[7] V souladu s ustálenou judikaturou však žalovaný zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění stěžovatele (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124). Rovněž uvedl, proč dosud vyhoštění nebylo možné realizovat. Své přesvědčení o tom, že vyhoštění je v době, o kterou se zajištění prodlužuje, alespoň potenciálně možné, zdůvodnil mj. skutečností, že Velvyslanectví Maroka obnovilo spolupráci s tuzemskými orgány, činí kroky ke zjišťování totožnosti osob a na základě dosavadních skutečností je důvodné v dané době předpokládat realizaci vyhoštění (srov. např. rozsudky NSS ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012 - 59, a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014 - 20).

[8] Podmínkami uložení zvláštních opatření za účelem vycestování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34, citovaný rozsudek NSS č. j. 7 Azs 8/2014 - 20, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38) se správní orgán rovněž zabýval. Vzhledem mj. k vyjádření úmyslu stěžovatele neoprávněně vstoupit na území Itálie (srov. § 124 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), absence zjištění jeho totožnosti a jeho dřívějšímu jednání (uvádění nepravdivých údajů o své totožnosti, padělání veřejné listiny – dokladu žadatele o azyl) dovodil, že uložení mírnějších opatření než zajištění stěžovatele nebylo

postačující (srov. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění).

[9] Zadruhé stěžovatel namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu (majetkových poměrů stěžovatele) žalovaným v souvislosti s možným uložením zvláštních opatření. Ani zde však žalovaný nevybočil z mezí stanovených ustálenou judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs/2016 – 56, dále citované usnesení NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38), když se vzhledem k výše uvedeným okolnostem případnou změnou majetkových poměrů podrobně nezabýval. V této věci (na rozdíl od okolností, které Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017 - 26) nebyla ani konkrétní osobou učiněna konkrétní nabídka finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel pouze neurčitě v pozdějším řízení počal poukazovat na možnost finančního zajištění vycestování svým bratrem tvrzeně žijícím ve Švédsku (v tomto ohledu srov. též podmínku složení finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců).

[10] Pokud poté, za třetí, stěžovatel obecně zmiňuje bez bližší argumentace porušení mezinárodních závazků České republiky napadeným rozhodnutím, podle Nejvyššího správního soudu toto rozhodnutí v jejich světle naopak obstojí. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech (Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.) lze omezit svobodu osoby, proti níž se vede řízení za účelem jejího vyhoštění. Nevyžaduje se přitom, aby takové omezení bylo nezbytné např. pro účely ochrany veřejného pořádku [např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“) ze dne 15. 11. 1996, *Chahal proti Spojenému království*, č. 22414/93]. Řízení o vyhoštění musí skutečně probíhat a být vedeno s náležitou pečlivostí, kdy jsou orgány povinny posuzovat, zda existuje reálná možnost výkonu vyhoštění (např. rozsudky ESLP ze dne 8. 10. 2009, *Mikolenko proti Estonsku*, č. 10664/05, a ze dne 25. 6. 2019, *Al Husin proti Bosně a Herzegovině č. 2*, č. 10112/16). Zbavení svobody jednak musí být zákonné ve smyslu dodržení hmotněprávních i procesních pravidel vnitrostátního práva, jednak vzhledem k účelu čl. 5 Úmluvy nesmí být svévolné (např. rozsudek ESLP ze dne 29. 1. 2008, *Saadi proti Spojenému království*, č. 13229/03), tedy musí být mj. provedeno v dobré víře, vztaženo k důvodu zajištění tvrzenému vnitrostátními orgány a omezeno na dobu potřebnou pro dosažení sledovaného účelu (např. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 2009, *A. a ostatní proti Spojenému království*, č. 3455/05). Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené v rozhodnutí žalovaného, respektive rozsudku krajského soudu, neshledal rozpor s uvedenými požadavky.

[11] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu